

Poslední zkouška

Od scenáristy
úspěšného
seriálu *Most*

Sebastian Bergman čelí
dosud nejnebezpečnějšímu
protivníkovi: nesmírně
inteligentnímu sériovému
vrahovi se zvláštním
posláním. Kdo šlápne vedle
jako první?

HJORTH & ROSENFELDT
HJORTH

& ROSENFELDT HJORTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Milý pane šéfredaktore Källmane, jsem Vaším čtenářem již mnoho let. Nejdříve jsem odebíral Vaše noviny v papírové podobě, ovšem před několika roky jsem dal přednost jejich internetové verzi. Ne vždy souhlasím s Vašimi názory a mám občasné pochybnosti jak o Vámi volených tématech, tak o tenděncnosti Vašich reportáží, přesto mi četba téměř vždy skýtala jisté uspokojení.

V tomto okamžiku se nicméně cítím nucen položit Vám coby odpovědnému vydavateli následující otázku.

Z jakého důvodu je na stránkách Vašich novin vychvalována hloupost?

Jak došlo k tomu, že nefalšovaná lidská tupost je nejenže vyzdvihována, ale dokonce je povyšována na normu, ba na něco žádoucího a záviděníhodného?

Proč dáváte ve svém periodiku prostor lidem, kteří nemají nejmenší tušení, kdy vypukla druhá světová válka, postrádají základní matematické dovednosti a až na výjimky nejsou schopni dát dohromady kloudnou větu? Jejich jediným nadáním je schopnost špulit rty na oněch takzvaných „selfie“ a do obecného povědomí se dostali pouze zásluhou ochoty svléknout se v některé z nepřeborného množství reality show, jimiž se to na televizních obrazovkách jen hemží.

Ve svém zaměstnání přicházím do styku s mnoha mladými lidmi. Jsou ukáznění, inteligentní, nadšení a ambiciózní. Dokážou diskutovat na úrovni, vstřebávají vědomosti, nepostrádají kritické myšlení a vzdělávají

se za účelem získání zajímavého, společensky prospěšného povolání. Všichni něco umějí a touží něčeho dosáhnout.

To jim byste měli popřát sluchu. Oni by měli být vyzdvihováni jako vzor pro ostatní. Ne ti bezohlední egoisté posedlí vlastním vzhledem, kteří mají tělo samé nevkusné tetování, náušnici v jazyku a chlubí se nízkým IQ i nevdělaností.

A tak Vám ještě jednou kladu výše zmíněnou otázku a budu se těšit, že ji na stránkách svého deníku zodpovíte:

Jak došlo k tomu, že nefalšovaná lidská tupost je nejenže vyzdvihována, ale dokonce je povyšována na normu, ba na něco žádoucího a záviděníhodného?

S přátelským pozdravem
Cato st.

„**M**áte třicet vteřin, začínáme teď.“

Mirre už přestával vnímat kovové cvaknutí provázející spuštění stopek. Jak dlouho tohle ještě potrvá? Co že to ten chlap řekl?

Prý mu položí šedesát otázek.

Kolikátá v pořadí je tahle? Mirre neměl tušení. Připadalo mu, že už tam spolu sedí celou věčnost. Pořád nedokázal pochopit, co se vlastně stalo.

„Chcete zopakovat otázku?“

Muž seděl blízko.

Naproti němu u stolu.

Mluvil hlubokým a klidným hlasem.

Mirre ten hlas poprvé zaslechl před zhruba dvěma týdny v telefonu. Tehdy mu zavolał člověk, který se představil jako Sven Cato, novinář na volné noze. Chtěl s ním udělat rozhovor. Lépe řečeno slíbil mu celý portrét. Jistě, Mirre sice v sou-
těži nevyhrál, ale ze všech účastníků se těšil největší publicitě a vzbudil ohlas na sociálních sítích. Diváci si o něm vytvořili obrázek na základě televizního pořadu a Sven měl zájem tu představu trochu dokreslit. Ukázat Mirreho další stránky, člověka za fasádou známé tváře. Požádal o setkání.

A tak se sešli. V Lázeňském hotelu, kde poobědvali na Svenův účet. Oba si dali pivo, ačkoli bylo úterý a teprve půl dvanácté dopoledne. Ale také bylo léto a volno. Sven postavil na stůl malý diktafon a začal klást otázky. Mirre odpovídal.

Teď si muž před ním zjevně vyložil jeho mlčení jako souhlas.

„K jakému slovnímu druhu patří slovíčka popisující vztahy mezi osobami, věcmi a místy, například: *na, do, před a v?*“

„Nevím,“ hlesl Mirre a zaslechl, jak vyčerpaně zní.

„Máte ještě deset vteřin na rozmyšlenou.“

„Já nevím! Neumím na ty vaše zasraný otázky odpovědět!“

Na okamžik se rozhostilo ticho, a když muž zastavil a vynuloval stopky, ozvalo se cvaknutí.

„Další otázka: Jak se jmenovala vlajková loď Kryštofa Kolumba, s níž v roce 1492 objevil Ameriku? Máte třicet vteřin, začínáme teď.“

Cvak.

Stopky znovu začaly odměřovat čas.

Rozhovor se odvíjel dobře. Sven byl sice ve věku Mirreho otce, ne-li starší, takže byl trochu mimo, ale Mirreho vyprávění ho zajímalo a celkem si popovídali. Když se Mirre vrátil z toalety, stála už na stole další dvě piva.

Určitě mu mezitím něco nasypal do pití, protože Mirremu se zanedlouho udělalo špatně. Nejdřív nastoupila slabost a otupělost.

Sven mu nabídl, že ho odveze domů.
Vyšli z restaurace a zamířili k parkovišti.
Potom se Mirre probudil. Tady.
S hlavou na tvrdém stole.

Napřímil se a několik vteřin mu trvalo, než si uvědomil, že nevidí. Když si chtěl sundat pásku z očí, nešlo to. Rukama dokázal pohnout jen o pár centimetrů. Přitom se ozvalo kovové chřestění.

Řetězy. Pouta.

V tu chvíli začal křičet a trhat jimi, ale jakmile se ozval povědomý hlas, zmlkl.

„Nikdo tě tady neuslyší a z pout se nevyvlékneš.“

Mirre se znovu rozeřval. Co se to kurva děje? O co tomu člověku jde? Začal mu střídavě nadávat a prosit ho. Výhrůžky převažovaly.

„Uklidni se. Za půlhodinku odsud můžeš být venku. Samozřejmě za předpokladu, že prospěješ.“

„Jak prospěju?“ zeptal se Mirre. „V čem?“

Šedesát otázek.

Třicet vteřin na zodpovězení každé z nich.

Třetina odpovědí musí být správně.

„A co se stane, když neprojdou?“ chtěl vědět Mirre.

„Tak začneme,“ odtušil muž, který se zřejmě vůbec nejmenoval Sven Cato. „První otázka: Co znamená zkratka NATO? Třicet vteřin, začínáme teď.“

Ozvalo se cvaknutí následované méně slyšitelným, rychlým odtikáváním.

Prvních deseti nebo patnácti otázek si Mirre v podstatě nevsímal. Jen trhal pouty, zasypával muže otázkami, o co mu sakra jde, vykřikoval, že si to Cato šeredně odskáče, případně žadonil o propuštění.

Výhrůžky a doprošování.

Ten druhý si toho ovšem vůbec nevsímal. Nevzrušeným hlasem mu předčítal jednu otázku po druhé, přičemž pokaždé

spustil stopky, zeptal se, zda má svůj dotaz zopakovat, a čekal na Mirreho odpověď. Po chvíli Mirreho věčným tónem upozornil, že jeho šance na slušnou známku se drasticky snižují a nebylo by od věci upustit od výhrůžek a místo toho se raději soustředit na test.

A tak Mirre začal poslouchat.

„Co je prvočíslo?“

„Která zvířata patří do takzvané Velké pětky?“

„Ve kterém desetiletí vznikl ostrov Surtsey u jižního pobřeží Islandu?“

„Jak se nazývá základní jednotka svítivosti?“

Zhruba v polovině zkoušky si Mirre uvědomil, že když se pohne, ozve se šustění. Igelit. Má pod sebou podložku z umělé hmoty. Sedák musí být zabalen v plastovém povlaku. Mirreho napadala pouze dvě zdůvodnění.

Zaprvé, že sedák je nový.

Zadruhé, že igelit chrání před znečištěním.

Před skvrnami a stříkanci od krve.

V tu chvíli mu tělem projela vlna adrenalinu a Mirre se rozhodl, že se z toho dostane. On tomu hajzlovi ukáže. Snažil se poslouchat, přemýšlet. Tuhle zkoušku prostě musí zvládnout.

„Ve kterém americkém státě leží město Chicago?“

„Jaká je chemická značka fosforu?“

„Kdo se stal švédským panovníkem po králi Oskarů Prvním?“

Jedna otázka za druhou, všechny pronášené tímž klidným, hlubokým hlasem. A Mirremu všechny připadaly stejně padlé na hlavu...

„Poslední otázka: Do které čeledi patří rosomák?“

Cvak.

Jaká čeleď? Jak to myslí, čeleď? Mirre věděl, že rosomák se anglicky řekne *wolverine*, protože viděl všechny marvelovské filmy, ale co to má společného s nějakou čeledí?

„Mám zopakovat otázku?“

„Ne.“

Zavládlo ticho. Do něj se ozývalo jen slabé, rychlé odtikávání. A potom další cvaknutí.

„Čas vypršel. Tak se na to podíváme.“

Mirre vydechl a položil hlavu na stůl. Dvacet jich nemá správně ani omylem. Dokonce ani dvacet otázek nezaznamenal.

Vtom zaslechl, jak muž naproti němu vstává. Mirre pomalu zvedl hlavu a naslouchal. Zdálo se, jako by se k němu falešný novinář blížil. V tu chvíli ucítil Mirre na čele chladný dotek kovu.

„Neprospěl jsi,“ prohlásil muž, který se samozřejmě nejmenoval Sven Cato. Mirre sebou nestačil ani cuknout, když proud vzduchu vytlačil z jateční pistole hrot, který mu prošel čelní kostí přímo do mozku.

Celý život ji obklopovaly lži. Neviditelné lži. Žila v jejich stínu více než třicet let, aniž si toho všimla. To se však změnilo. Teď je viděla všude kolem sebe. Narážela na ně, kamkoli se podívala.

Klam a faleš.

Nikdo jí neříkal pravdu.

Vůbec nikdo.

Anna, Valdemar ani Sebastian.

Máma, táta a další táta.

Odmítala je dál vnímat jako své blízké, protože takové významení si nezasloužili. Přestali být její rodinou a zbyly z nich jen osoby se jménem.

Anna. Valdemar. Sebastian.

Vanje se bortil život pod rukama. Když Valdemara zadrželi kvůli podezření z hospodářské kriminality, domnívala se, že je neviný. Oběť nešťastných okolností. Vždyť jde přece o jejího tátu. Jenže Valdemar se k podvodům doznal a Vanje se zhroutil svět.

Tehdy ještě nevěděla, že to byl jen začátek.

Opravdovou ranou pro ni bylo zjištění, že Valdemar není jejím biologickým otcem. Téměř ji to porazilo. Vyvinula hořečnou snahu sít se s novými skutečnostmi a dozvědět se pravdu. Uhodila na Annu, ale podcenila její schopnost klamat a všechno překroutit.

Anna jí řekla o jejím „skutečném“ otcí.

Prý je po smrti.

Další lež.

Vanja by dokázala pochopit, proč jí Anna o Valdemarovi neřekla pravdu. Ano, možná by to dokonce byla schopna i uznat jako správný krok. Valdemar byl celý život jejím tátou, a to tím nejlepším, jakého si dokázala představit. Proč jí ho tedy brát? Proč zbytečně poškodit dobrý vztah?

Jenže teď? Teď už je přece jasné, kým Valdemar je, lépe řečeno kým není. Proč tedy Anna lhala i potom? Proč jí odpírá pravdu? Ve Vanjiných očích se jednalo o nepochopitelné a neodpustitelné provinění, jehož následkem její vztah k Anně naprosto ochladl. Vyrostla mezi nimi mrazivá hradba a Vanja neměla nejmenší chuť na tom cokoli měnit.

Ona za ty lži přece nemohla.

Ona žádnou vinu nenese.

Ve chvíli, kdy jí povolila země pod nohama, navíc vystoupil ze stínu také Sebastian Bergman.

Její otec.

Proto se nechal znovu zaměstnat na kriminálce.

Bylo to nad slunce jasné. Veškeré jeho jednání mělo jediný důvod: dostat se do Vanjiny blízkosti a přátelsky si ji naklonit.

Noc po Billyho svatbě přišel Vanju vzbudit. V polospánku si vyslechla, že jí musí něco neodkladně vysvětlit. Těžko říct, jakou zprávu Vanja čekala, když se k ní posadil na rozestlanou postel. Každopádně ne tu, která následovala.

„Vanjo, já jsem tvůj otec,“ prohlásil a vzal ji za ruce.

Rozhodně se snažil sdělit jí svá slova co nejšetrněji. Mluvil ohleduplně a vlídně jí vysvětlil, jak se o svém otcovství dozvěděl, že nechtěl pokazit její vztah s Valdemarem, a Anna mu navíc mluvit zakázala. Přese všechno mu od začátku leželo na srdci Vanjino dobro.

Zdálo se, že to myslí upřímně.

Vanja jeho snahu oceňovala, ale na celé věci to v podstatě nic nezměnilo. Podraz je podraz.

Pohrávali si s jejím životem.

Skoro jako ve filmu *Truman Show* s Jimem Carreym.

Její život byl jedno velké divadlo a všichni si jen na něco hráli. Kromě ní samotné.

A tak ona, která vždycky kladla takový důraz na rozum a logiku, ztratila pevnou půdu pod nohama. Případala si jako v domě plném dveří, jež nikam nevedou. Ať se snažila sebevíc, nedokázala z něj najít cestu ven.

Vzala si dva týdny pracovní neschopnosti. Proseděla je doma ve snaze vyrovnat se se svými pocity. Vůbec to nepomohlo, jen si ještě bolestněji uvědomila, že je úplně sama.

Celý svůj dospělý život zasvětila dvěma věcem: práci a rodině.

Snažila se být dobrou policistkou.

A také dobrou dcerou.

Teď, když se rodina rozpadla, zbyla jí jen práce.

Jenže tam se pohyboval muž, o němž se zničehonic dozvěděla, že je jejím skutečným otcem. Dva její světy se protnulily. Už se jí nedařilo dál utíkat před myšlenkami, které na ni dotíraly:

Musí se vymanit ze stínu a pořádit si vlastní život.

Život, který bude jen její.
Jenže netušila, jak to udělat.

Ve škole bylo obvykle mnohem větší rušno, hlavně když se v chodbě vyrojily téměř dvě stovky žáků a zamířily ke svým skříňkám. Minulý čtvrtek však začaly letní prázdniny, a tak teď Lise-Lotte Gonzálezová stála ve ztichlé budově osamocená. S koncem školního roku se pojilo množství administrativní práce a Lise-Lotte se rozhodla dát se do papírování co nejdříve, aby ho měla z krku a mohla si s čistým svědomím užít nadcházejícího volna. Včera vydržela v kanceláři jen několik hodin, potom ji krásné počasí vylákalo ven, ale dnes si předsevzala, že se zdrží alespoň do čtyř odpoledne.

Vlastně jí ani nevadilo dovolenou o týden či dva odložit. Užívala si, že se může soustředit na práci bez neustálého vyrušování telefonáty a návštěvami kolegů a bez ustavičně se plnící e-mailové schránky.

Ve dvě odpoledne si Lise-Lotte dopřála zaslouženou přestávku na svačtinu. Došla do opuštěné sborovny, dala vařit vodu a uvařila si šálek rozpustné kávy. V kuchyňské skřínce objevila po chvíli hledání krabičku starých mandlových sušenek. Usoudila, že to asi bude muset stačit.

Po krátkém občerstvení vyrazila na obchůzku. Ráda se procházela po čerstvě zrenovovaných místnostech své školy.

Tak na ni totiž nahlížela.

Jako by jí budova patřila.

Což samozřejmě nebyla pravda. Hildingova základní škola byla nejnovějším přírůstkem do rodiny takzvaných nezávislých škol. Zřizovatelem byla společnost Donnergruppen a zařízení bylo určeno pro žáky druhého stupně základní školy.

Nově otevřené instituci se od začátku dařilo.

Stále k nim přicházeli noví žáci, měli dobrou pověst, kompetentní vyučující a výsledky dalece překračující celonárodní průměr. Lise-Lotte proto nepochybovala, že vedení vůbec nelituje jejího jmenování do funkce ředitelky.

Odbočila za roh a kráčela chodbou s učebnami, kde se vyučovaly hlavně přírodní vědy. Vtom se zarazila. Jedny z řady bíle natřených dveří, které kupodivu celé pololetí odolaly veškerým pokusům o počmárání, byly pootevřené. A to by neměly, protože uvnitř se nacházely různé chemikálie, kyseliny, plynové bomby a další drahé a nebezpečné pomůcky.

Právě se chystala dveře zamknout, když ji něco zarazilo. Nahlédla dovnitř.

Co to tam je?

Otevřela dveře dokořán, aby se přesvědčila, že se nemýlí. Ano, viděla správně. Vlevo od interaktivní tabule seděl zády k ní člověk, svlečený do půli těla.

„Haló!“

Bez odezvy. Lise-Lotte postoupila o krok do místnosti.

„Haló, je vám něco?“

Stále žádná odpověď. Nezdálo se, že by ji dotyčný vůbec slyšel. Možná si vzal nějaké drogy? Soudě podle způsobu, jakým seděl na židli, byl buď v bezvědomí, nebo přinejmenším tvrdě spal.

Lise-Lotte k němu zamířila mezi řadami lavic s židlemi úhledně zvednutými nohami nahoru. Všechno připraveno na další pololetí, které začne za dva měsíce.

„Co je vám? Slyšíte mě?“

Teď viděla, že před ní sedí mladý muž. Potetovaný a s vypracovanými svaly. Ale co to má na hlavě? Kouzelnický klobouk, nebo co? A měl něco zvláštního i na zádech. Lise-Lotte zadoufala, že příčinou mladíkova stavu není nějaká z jejich chemikálií. Kdyby se někdo z místních výrostků vloupal k ní do školy a zdrogoval se nebo se něčím přiotrávil, rozhodně by to nepůsobilo dobře.

Vtom se Lise-Lotte překvapeně zastavila a na čele jí vyskočila vráska. Už viděla, co to má mladík na zádech.

Byly to dva listy papíru.

Formát A4.

Obě stránky byly popsané a tam, kde je někdo kancelářskými sponkami připnul ke kůži, zůstaly krvavé skvrny. Lise-Lotte se připravovala na nejhorší. Došla až k mladíkovi a sklonila se nad něj, aby mu viděla do tváře.

Pokud by jí jako důkaz jeho stavu nestačily mrtvolně vytřeštěné oči, při pohledu na malou kulatou ránu uprostřed čela už se o ničem pochybovat nedalo.

Vanja seděla na pohovce u Torkela v kanceláři a čekala.

Buď přišla příliš brzy, nebo má Torkel zpoždění.

Nejspíš to první, pomyslela si. Torkel byl známý svou dočvilností.

Vanja si uvědomila, že se cítí nesvá, aniž by věděla proč.

Torkel už pravdu o Sebastianovi znal. Vanja se mu svěřila, když jí během nemocenské volal a chtěl vědět, jak na tom je. Netušil, proč si vzala volno. Zřejmě se domníval, že chytila chřipku nebo něco podobného, co brzy odezní. Její sdělení ho samozřejmě zarazilo, ale zachoval se chápavě a poskytl jí jak čas, tak možnost promluvit si, kdyby to potřebovala.

Ta chvíle právě nastala.

Vanja nikoho jiného neměla a uvědomila si, že na vlastní pěst ničeho nedosáhne.

Přes prosklenou stěnu místnosti uviděla Torkela přicházet. Vstala, aby se dala trochu dohromady. Okamžitě si za svou bezděčnou reakci v duchu vynadala. Vždyť jde o Torkela.

Člověka, který je jejím přítelem i učitelem, na tom přece nedávné události nic nezměnily.

Půjde to hladce.

Torkel je na její straně.

Proč se teda chovám jako nervózní prvňáček, kterého zavolali do ředitelny? napadlo ji.

Torkel si jí všiml, když byl několik posledních metrů od dveří. Přívětivě se usmál a zvedl ruku na pozdrav, ale Vanje se přesto zdálo, že se mu v očích objevil náznak obavy. Možná není jediná, kdo je z nadcházejícího setkání nesvůj.

Torkel neví, proč za ním přišla.

Třeba se bojím, že o ni přijde.

A nepřijde? Co od něj vlastně chci? přemítala.

Uvědomila si, že sama neví. Celé se jí to vymklo z rukou. To se jí nepodobalo, a právě proto byla tak nervózní.

„Ahoj, Vanjo, moc rád tě zase vidím,“ pozdravil ji Torkel, přistoupil k ní a objali se. „Jak jsi na tom?“

„Moc dobře ne.“ Vanja si najednou uvědomila, jak příjemné je slyšet tu otázku z úst člověka, kterého opravdu zajímá odpověď. Protože mu na ní záleží. „Nějak se s tím nedokážu srovnat.“

„To chápu,“ podotkl Torkel tiše s rukou kolem jejích ramen. „Bylo toho na tebe příliš.“

„Jo, dalo by se to tak říct...“

Torkel se pousmál a znovu jí stiskl paži. Potom se uvelebil v křesle a pokynul Vanje, aby se posadila naproti na pohovku.

„Včera jsem se na chvíli viděl se Sebastianem,“ prohlásil poté, co se Vanja zpříma posadila na pohovku. „On se tu teď taky moc často neukazuje,“ pokračoval.

„Prozradils mu, že o nás víš?“ zeptala se Vanja.

Torkel zavrtěl hlavou. Co si o něm Vanja vůbec myslí? Přece mu výslovně řekla, aby si její tajemství nechal pro sebe, a musí vědět, že on její důvěru v žádném případě nezklame.

„Jak budeme postupovat dál?“ Torkel si opřel lokty o kolena a přiložil špičky prstů k sobě. „Řekni si, je to na tobě.“

Když Vanja viděla, jak vlídně a upřímně na ni Torkel hledí, přála si, aby měla po ruce lepší odpověď.

„Já nevím.“

„Není tu ani řádně zaměstnaný, pracuje na dohodu coby externí konzultant. Tu můžu klidně s okamžitou platností ukončit.“

Vanju to překvapilo a chvíli hledala slova. Takový scénář jí vůbec nepřišel na mysl. Naopak jí připadalo, že Sebastian je součástí týmu stejně jako ona. Najednou se jí naskytla možnost to změnit. Zbavit se ho.

Nebylo to jednoduché rozhodnutí.

Jedna její část už nechtěla Sebastiana nikdy vidět. Ale ta druhá si tím tak jistá nebyla a cítila pochybnosti.

„Já fakt nevím,“ vypravila ze sebe nakonec. Podobné rádoby odpovědi používala poslední dobou čím dál častěji. Nechávala rozhodnutí na ostatních.

„Můžu ho na místě vyhodit. Je to čistě tvoje volba,“ ozval se znovu Torkel. Vanja vděčně přikývla, ale její nejistota si v tu chvíli s vděčností nezadala. Možná dokonce převažovala.

Protože k Sebastianu Bergmanovi necítila nenávist. Nezlobila se na něj tolik jako na Annu s Valdemarem. Ani zdaleka ne. Vlastně mu nechtěla ubližovat. Musela uznat, že se spřátelili, a svým způsobem ho měla dokonce ráda.

„Musím si to nechat projít hlavou. Nějak mi to připadá jako moc jednoduché řešení,“ prohlásila.

„V jednoduchosti je někdy síla,“ opáčil Torkel.

To byla pravda, ale ve Vanjiných očích by se podobné řešení rovnalo strkání hlavy do písku. Nechtěla před problémy utíkat. Taková není. Nevyhýbá se jim. Potíže je třeba řešit přímo. Nebo se o to alespoň pokusit, byť bezúspěšně.

Pomalou zavrtila hlavou.

„Nevyhazuj ho. Když si to rozmyslím, dám vědět.“

Torkel přikývl. Z jeho výrazu se nedalo vyčíst, co si o Vanjině rozhodnutí myslí. Právě se chystal něco dodat, když vtom

zazvonil telefon, a tentokrát se mu v obličejí jasně zračilo podráždění. Vstal, přešel ke stolu a zvedl sluchátko.

„Říkal jsem, že nechci být vyrušován,“ řekl úsečně. Potom se odmlčel a sáhl po opodál ležícím notesu s tužkou.

„Odkud že telefonovala?“

Torkel si začal dělat poznámky. Vanja mezitím vstala. Sice nevěděla, kdo volal ani odkud, zato jí bylo jasné, že to znamená nový případ.

Sebastian si nedokázal dát dohromady, jak mohl skončit na ostrůvku Adelsö. Lépe řečeno si nadával, že to vůbec připustil. Byla sice pravda, že zásadně operoval na cizí půdě, ale obvykle míval dost rozumu na to, aby si zajistil přiměřeně nekomplikovanou únikovou cestu. Tu pak většinou využil ještě před tím, než se jeho jednorázová známost ráno vzbudila. Tentokrát tedy tak prozíravý nebyl, což připisoval tomu, že jeho závislost se v poslední době vystupňovala. Nutková touha dobývat a lovit mu ovládla celý život.

Kvůli případu ve Värmlandu.

Kvůli Marii a její dceři Nicole.

Dívka se stala svědkem vraždy svých bratranců a tety se strýcem, a když ji policie našla, nemluvila. Sebastian přislíbil, že jí pomůže trauma zpracovat, a postupem času se s holčičkou i její matkou velmi sblížil. Až příliš. Nastěhovaly se k němu a stala se z nich téměř rodina. Nicole zaplnila prázdnotu, která v Sebastianově životě zůstala po smrti jeho vlastní dcery.

Bylo to nezdravé.

Nemohlo to vydržet.

A také nevydrželo.